

Μείωση του άγχους μέσω του θεάτρου

«Ευτράπεζες viral ιστορίες» σε σκηνοθεσία Γιολάντας Χριστοδούλου

Της Νόνας Μολέσκη

Κι ας πέρασαν δύο εβδομάδες από τότε που είδα την παράσταση στο Flea Market, στον πιο σουρεάλ και γι' αυτό αγαπημένο θεατρικό χώρο της Λευκωσίας, κι ας τέλειωσε ήδη ο κύκλος της στη Λεμεσό, στα πλαίσια του Yard Residency στο Μίτος, έχω να εκληρώσω μια εσωτερική δέσμευση. Η δική μου δέσμευση ήρθε ως απάντηση στη δέσμευση της ομάδας των τριών ηθοποιών και ενός μουσικού, η οποία δόθηκε στην ανακοίνωση τύπου για την παράσταση και η οποία -άκουσον, άκουσον- τηρήθηκε κατά κόρον επί σκηνής.

Δεσμεύτηκαν «...για μείωση αρτηριακής πίεσης, βελτίωση λειτουργίας της καρδιάς και των πνευμόνων, μείωση των ορμονών του άγχους και ενίσχυση του ανοσοποιητικού συστήματος μέσα από το αυθόρμητο, ασυγκράτητο και πρόσχαρο γέλιο». Με εντυπωσίασε με πόση ακρίβεια περιέγραψαν το γέλιο, το δικό μου και όλων των συνθεατών μου: ήταν εντελώς αυθόρμητο, ασυγκράτητο ακόμα και από τη μάσκα και ναι, πολύ πρόσχαρο. Τη μείωση των

«Στην ενίσχυση του ανοσοποιητικού συστήματος μέσω θεάτρου πιστεύω ακράδαντα».

ορμονών του άγχους τη βεβαιώνω και στην ενίσχυση του ανοσοποιητικού συστήματος μέσω θεάτρου πιστεύω ακράδαντα.

Η Γιολάντα Χριστοδούλου αντλεί υλικό από τη συλλογή κυπριακών λαϊκών παραμυθιών του Νέαρχου Κληρίδη πάνω από μια δεκαετία αποδεικνύοντας κάθε φορά τη θεατρική γονιμότητά του. Είτε ως αφηγήτρια σε μονοπαράσταση («Αφηγήσεις κυπριακών λαϊκών παραμυθιών», «Ο Πολύς τζ'ο Νουφρής»), είτε ως σκηνοθέτις («Η Βασιλοπούλα τζ' οι Μάισσες») είτε ως ηθοποιός σε σκηνοθετημένες από άλλους παραστάσεις («Τα Τζιτρολέμωνα» της Μαρίας Καρσερά, «Κυπριαμύθια» του Στέλιου Ανδρονίκου), η Γιολάντα Χριστοδούλου προβάλλει τα πλεονεκτήματα του είδους που δημιουργήθηκε μπροστά μας: την πολυπρόσωπη αφήγηση, το σωματικό παίξιμο, απαραίτητο σε πολλαπλές αλλαγές ρόλων, τη γλωσσική ζωντάνια μιας καταγραμμένης προφορικής παράδοσης, τη διαχρονικότητα του εθνικού χιούμορ.

Οι «Ευτράπεζες viral ιστορίες» είναι προϊόν ομαδικής

δημιουργίας της τριμελούς ομάδας: Γιολάντα Χριστοδούλου, Βαρβάρα Χριστοφή, Χρίστος Κυριάκου, με ουσιαστική συμμετοχή του μουσικού Γιώργου Μπιζίου. Ίσως αισθανόμενοι την ανάγκη της διαφοροποίησης από τις προηγούμενες παραγωγές, ίσως διαισθανόμενοι ότι ο ζόφος των ημερών που διανύουμε χρειάζεται πιο έντονο ξόρκι, έβαλαν το «viral» στον τίτλο της δουλειάς τους και έκαναν μερικά κλικ προς την πιο χιουμοριστική εκδοχή του είδους. Πρόσθεσαν στα προαναφερθέντα χαρακτηριστικά του είδους και την σύνθετη περσόνα του μικρού θιάσου, ενέταξαν στην παράσταση την κωμικότητα των «διαπροσωπικών σχέσεων» του τριό (ειρωνικός σχολιασμός της δουλειάς των συναδέλφων, «αυτοσχέδια» διανομή των σόλο κομματιών, κωμική ανταγωνιστικότητα).

Στον πρόλογο προειδοποίησαν τους θεατές να μην ψάχνουν για βαθιά νοήματα και έκαναν τη σύνθεσή τους με βάση τα πιο σουρεαλιστικά, τα πιο ευτράπελα αυτοτελή παραμύθια/αστεία της συλλογής. Υπήρχε και ο θεματικός άξονας, τον οποίο μπορεί να ανακαλύψει κανείς στον τίτλο του πρώτου

παραμυθιού «Η Βασίλισσα που το πορτίν», αν αφαιρέσει τις πρώτες τρεις λέξεις. Λυπόμουν αφάνταστα ότι δεν είχα φέρει τα εγγόνια μου τα οποία θα εκτιμούσαν πολύ τον θεματικό πυρήνα της σύνθεσης. Κι όμως βαθύ νόημα υπήρχε στην ανατρεπτική ελευθερία του ανώνυμου λαϊκού χιουμορίστα που κατέβασε τον «Γριστό» στη γη και ανέβασε τον «Δικιάλο» και τους έκανε να μαλώνουν για την ψυχή ενός καλόηγου (όπου πάλι αποφασιστικό ρόλο έπαιξε «το πορτίν»).

Βαθύ νόημα υπήρχε στην απολαυστική και ανεμπόδιστη γλωσσική επικοινωνία του σημερινού θεατή με τα κείμενα. Βαθύ νόημα υπήρχε στην μπροστά στα μάτια μας αποδεικνυόμενη ιδιότητα της θεατρικής τέχνης να γεννιέται από πουθενά, από το κενό, να υλοποιείται, να σωματοποιείται, να ηχοποιείται και να εξαφανίζεται με την υπόκλιση του θιάσου.

Ευέλικοι, σωματικά εκφραστικοί, κωμικά ευρηματικοί, άνετοι με τη γλώσσα, αστείοι, αποτελεσματικοί στην επίτευξη των στόχων τους η Γιολάντα Χριστοδούλου, η Βαρβάρα Χριστοφή, ο Χρίστος Κυριάκου.